

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

"Είδαμε την τέχνη σ' ένα άλλο επίπεδο..."

Της **ΝΙΝΑΣ ΚΟΚΚΑΛΙΔΟΥ ΝΑΧΜΙΑ**

Εμείς δεν είμαστε κριτικοί θεάτρου. Γενικά δεν είμαστε κριτικοί κατ' επάγγελμα. Με τις ιδιαίτερες ικανότητες που έχουν οι μελετητές οι εκάστοτε παρουσιάζομενοι ως γνώστες... Είναι κι αυτοί που μπερδεύουν το κοινό, παρουσιάζοντας μάλλον τον εαυτό τους «εκ βαθέων» παρά το έργο, έτσι ώστε να καταλάβει ο κόσμος περί τίνας πρόκειται.

Είτε είναι θέατρο, είτε κινηματογράφος, είτε βιβλίο. Δεν λέμε για ειδικεύσεις στη μουσική, ακόμη και στη ζωγραφική - άλλη ιστορία αυτή. Λέμε για το πιο πλησιάζομο θέμα, ανάγνωση στον... «κοσμάκη».

Αν εκτιμούμε αυτόν τον κόσμο ως κοινό και δεν στοχεύουμε στην αυτάρκεια μας, στην επίδειξη γνώσεων. Αν δεν μεταχειριζόμαστε ορολογία καθαρά ειδικευμένη και κυρίως με ξένες ονομασίες, που μόνο οι μελετητές, τα συγγράμματα, τα ερευνητικά και τα διάφορα «υψηλότατου» επιπέδου, μπορούν να ερμηνεύσουν. Ωρα μηδέν δηλαδή.

Όμως ξεστράτισαμε, ως συνήθως γ' ομολογούμε, από την παράσταση που είχαμε την τύχη να χαρούμε από την πειραματική σκηνή της «Τέχνης». Κι όσο και αν δεν είμαστε τεχνοκρίτες, κάπου πλησιάζουμε τις γραμμές με τα δικά μας βήματα, απλώνοντας τα χέρια προς ένα παρελθόν

Μια χαρακτηριστική σκηνή από το έργο που παίζεται στο θέατρο "Αμαλία"...

και ένα παρόν για να ισοροπούμε.

Ακόμει και θλόμευμε. Η ανάσα κρατημένη. Ουδεις ψιθυρος στην αίθουσα. Ακόμει κι εκείνο το γαργάλεμα των γαριδακιών, πατατακιών και άλλων τινών, που ακούγονται από τους ακράτητους για τα αναψυκτικά και εδέσματα στη διάρκεια μιας παράστασης, σεβάστηκαν εκείνους τους δύο ηθοποιούς στη σκηνή. Τους δύο ανθρώπους. Τους δικούς μας. Τους θγαλμένους από τον βαθύτατο ψυχικό μας κόσμο. Από τα προβλήματά μας, από τα όνειρά μας, από τα εσώτερά μας, από την δική μας πάλη με τον εαυτό μας και το περιβάλλον μας.

Ο Δημήτρης Ναζιρης, ο Χρήστος Αρνομάλλης και η Μένη Κυριάκογλου. Που δεν παραγνωρίζουμε το ρόλο της, ανάμεσα στους δύο επιφορτισμένους να σηκώσουν τα βάρη του έργου. Ο ρόλος

της ήταν ακριβώς το γλαστράκι με το λουλουδι. Ήταν η στερνή κραυγή. Μητέρα.

Είδαμε τα πρόσωπα γύρω πως παρακολουθούσαν την παράσταση. Ακούσαμε τα «μπράβο». Είδαμε την τέχνη σε ένα άλλο επίπεδο. Την αλήθεια. Όχι το επιτηδευμένο, όχι την επίδειξη, όχι το θεντετισμό. Είδαμε την προσέγγιση καθημερινή στα πρόσωπα των θεατών. Εκεί παιζόταν η παράσταση.

Ως μετάδοση συναισθημάτων. Ως επικοινωνία. Ως συνύπαρξη. Ως συμπύκνωση τελικά. Ομολογούμε πως δεν διαβάσαμε την ανάλυση του έργου. Δεν θελήσαμε να επηρεαστούμε. Κι αγκαλιάσαμε την τέχνη. Αυτά. Με τους πανόξιους ερμηνευτές. Με τη γενική παρουσίαση του έργου, μετάφραση, σκηνοθεσία, σκηνικά, κοστούμια.